

Valt een actio pauliana waarbij de schuldeiser heeft verzocht om onwerkzaamverklaring ten aanzien van hem van de handeling – die hem beweerdelijk in zijn rechten benadeelt – waarbij zijn schuldenaar een goed heeft overgedragen aan een derde, onder de regel van internationale bevoegdheid van artikel 7, 1., onder a) van verordening nr. 1215/2012?

Het Hof oordeelt dat de toepassing van artikel 7, 1., a) verordening nr. 1215/2012 het bestaan van een vrijwillig aangegane juridische verbintenis tussen twee partijen veronderstelt, waarop de vordering van de verzoeker berust. De *actio pauliana* is gebaseerd op de verzoeker zijn persoonlijke claim ten aanzien van de schuldenaar en waarmee de verzoeker tracht zijn toekomstig verhaalrecht over het vermogen van de schuldenaar veilig te stellen (ro. 40). *In casu* stelt het Hof dat Feniks de onderaannemers heeft betaald voor de uitvoering van bouwwerkzaamheden vanwege de hoofdelijke aansprakelijkheid van investeerders ten aanzien van de uitvoerders van werken. Echter, zowel het verhaalrecht van Feniks op het vermogen van haar schuldenaar, als de vordering tot onwerkzaamverklaring van de door deze schuldenaar met een derde gesloten koopovereenkomst, vloeien voort uit verbintenissen die Coliseum vrijwillig is aangegaan tegenover Feniks (ro. 42). Volgens het Hof ligt de grondslag van deze vordering in essentie in de schending van verplichtingen die de schuldenaar tegenover de schuldeiser is aangegaan (ro. 43). Bijgevolg oordeelt het Hof dat hieruit volgt dat de *actio pauliana* wordt ingesteld “ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst”, wanneer deze is gebaseerd op schuldvorderingen die voortvloeien uit contractuele verplichtingen (ro. 44). Bijgevolg wordt de prejudiciële vraag positief beantwoord en kan de verweerder voor het Poolse gerecht worden gebracht.

Rechtbank van koophandel Luik (afd. Namen) 9 april 2018

Zaak: R/17/00023

INSOLVENTIE

Gerechtelijke reorganisatie – Gerechtelijke reorganisatie door collectief akkoord – Homologatie van het reorganisatieplan en rechtsmiddelen

INSOLVABILITÉ

Réorganisation judiciaire – Réorganisation judiciaire par accord collectif – Homologation du plan de réorganisation et recours

De gerechtelijke reorganisatie van ondernemingen staat bekend voor de vrijheid voor de betrokken schuldenaar. De schuldenaar blijft immers aan het hoofd van zijn onderneming staan en stelt zelf maatregelen voor die hij noodzakelijk acht voor de redding van de onderneming. Dit wil echter niet zeggen dat de schuldenaar *carte blanche* krijgt bij de uitwerking van zijn plan. De schulde-

naar zal zich moeten houden aan de minimumvoorwaarden voor de opstelling van het reorganisatieplan (art. 49/1 WCO/art. XX.73 WER). Daarnaast beschikt de rechter over beoordelingsbevoegdheid bij de homologatie van het reorganisatieplan en kan hij de homologatie weigeren op basis van schendingen van de pleegvormen of de openbare orde (art. 54 WCO/art. XX.79 WER).

Van deze bevoegdheid heeft de rechtbank van koophandel te Luik, afdeling Namen, gebruik gemaakt, in haar beslissing van 9 april 2018. De feiten ten grondslag aan deze beslissing waren als volgt. De vennootschap SA Meubles d'Art Henri Socquet heeft een verzoekschrift ingediend tot opening van een procedure tot gerechtelijke reorganisatie. De totale schuldenlast van de vennootschap is 1.258.932,70 EUR. De schuldenaar heeft tijdens deze procedure een plan uitgewerkt waarin de hypothecaire schuldeiser werd verzocht om de niet gewaarborgde accessoria kwijt te schelden en alle andere schuldeisers werden verzocht om de interesten en accessoria kwijt te schelden.

Daarnaast heeft deze vennootschap een opeisbare schuldvordering ter waarde van 1.941.694,7 EUR ten aanzien van haar gedelegeerd bestuurder, de heer Socquet, die ook aandeelhouder is van de vennootschap. De heer Socquet wenste zijn aandelen in de vennootschap te verkopen. Hij had reeds één serieuze kandidaat-koper gevonden, die bereid is om een voorschot van 1.200.000 EUR te geven. Dit voorschot zou op zijn beurt worden gebruikt om een deel van de openstaande schuldvordering terug te betalen.

Het reorganisatieplan werd goedgekeurd door de vereiste meerderheid (art. 54 WCO/art. XX.78 WER). Echter, bij nazicht van het reorganisatieplan weigert de rechtbank van koophandel het plan te homologeren, omdat het plan niet de continuïteit van de onderneming nastreeft en dus een schending van de openbare orde uitmaakt. De rechtbank is van oordeel dat de eigenlijke doelstelling van de schuldenaar is om de schulden van de onderneming te beperken, zodat de gedelegeerd bestuurder minder van de opbrengst van zijn aandelen aan de schuldeisers zal moeten geven. Daarenboven stelt de rechtbank dat zelfs indien dit plan werkelijk de doorstart van de onderneming nastreeft, de maatregelen in het reorganisatieplan niet proportioneel zijn ten aanzien van het vooropgestelde doel. Het was immers mogelijk om via andere maatregelen, zoals inning van de schuldvordering bij gedelegeerd bestuurder, de volledige schuldenlast van de onderneming te delgen en de activiteiten te herstarten.

De verzoeker wordt vervolgens teruggestuurd en opgedragen om de schuldeisers een nieuw reorganisatieplan voor te leggen (art. 55, § 2 WCO/art. XX.79 WER).